

Fetița de gheață

O dată demult, chiar foarte demult, într-un regat mic și complet necunoscut, trăia singură o fetiță de gheață. Fetița nu avea părinți, sau cel puțin ea nu-i cunoscuse niciodată. Nu avea nici prieteni, fiind prea rece ca să se joace cineva cu ea. Trăia în vârful unui munte astral, acoperit de nea, într-o căsuță de zăpadă. În fiecare dimineață, fetița de gheață, care nu avea nici măcar un nume, ieșea din căsuță și privea soarele. Nu-l putea privi prea mult pentru că, în cele din urmă, ar fi topit-o.

Pe muntele vecin trăia un rege trufaș împreună cu familia lui: o regină rea și unicul lor fiu. Prințul era tânăr, cinstit și frumos precum însuși soarele. Era total diferit de părinții săi cei bătrâni și urâți. Într-o zi, prințul a plecat să se plimbe și, cum se întâmplă de obicei, a întâlnit-o pe fetiță. De cum a văzut-o, s-a și îndrăgostit de ea: atât era de albă. Iar de frumoasă era frumoasă precum gheața. Zi de zi, de cum afară se lumina, prințul venea să privească fetița de gheață cum se uită la soare. Se întorcea apoi la palatul regal nespuse de fericit. Vizitele însă îi deranjau pe părinții lui, așa că au decis să ceară ajutor.

S-au dus la vraciul din sat, o slugă jalnică și cam de două parale. Vraciul era cenușiu ca un șoarece, subțire ca o nuia, iar răutatea îi țâșnea parecă din ochii lui însângerați. Când vraciul i-a văzut pe

rege și pe regină la ușa lui, a făcut o plecăciune adâncă, așa cum fac de obicei toți lingăii. Nu era totuși un vraci de duzină. Putea să prezică adevărul, într-un fel numai al lui. Lua două vase de lut, pe unul îl umplea cu vin, pe celălalt cu lapte, și apoi muta lichidele dintr-un vas într-altul până când în acestea se putea citi adevărul. Prin urmare, vraciul a început să facă vrăjitoria și să facă preziceri regelui și reginei: „Problemele voastre se vor rezolva. Cea de care s-a îndrăgostit fiul dumneavoastră e prietena cailor“. Total nemulțumiți de răspuns, regele și regina s-au întors la palat fără să înțeleagă o vorbă din ce le prezisese vraciul.

În timpul acesta, tânărul prinț, care plecase către fetița lui de gheață, a observat pe drum o făptură ciudată, mascată, cenușie ca un șoarece, cu niște ochi roșii din care țâșnea un fel de lumină. Tânărul prinț era prea tânăr și lipsit de experiență, așa că n-a putut să-și dea seama că lumina aceea nu e altceva decât răutate pură. Nebănuind nimic, prințul s-a apropiat, curios, de făptură. Aceasta s-a prezentat spunându-i că este un biet comis-voiajor care vinde o băutură magică. Auzind așa, prințul a și cumpărat băutura. (Deși nu credea că este magică). De cum prințul a cumpărat sticluța aceea roșie, astupată, făptura s-a și făcut nevăzută. Cum prințului i se făcuse sete, a luat o înghițitură din sticluță și... pe dată, prințul cel frumos precum soarele s-a transformat în cal.

Și astfel, prințul-cal a tot rătăcit zile întregi (și nopți) pe munte, speriat și însingurat, până când, într-o dimineață, a văzut-o pe fetița de gheață cum privește soarele. S-a apropiat de ea (acum, fiind cal, cuteza să facă acest lucru). Fetei i s-a părut atât de frumos calul încât a acceptat să se joace cu el. S-au jucat toată ziua, dar s-a întâmplat o nenorocire! Pe când jocul era în toi, prințul a alunecat și a zdrobit-o pe loc pe fetiță cu copita. Îngrozit de ceea ce făcuse, calul a nechezat îndurerat și a fugit fără să se mai întoarcă.

La scurtă vreme, după el și-a făcut apariția și Moartea. Aceasta era complet albă, ca zăpada. A îngenuncheat lângă cioburile fetiței de gheață, le-a luat și le-a dus în palatul său regal subteran și nimeni n-a mai știut că fetița existase vreodată.

Oamenii care treceau pe acolo se tot întrebau: „Cine trăiește oare în căsuța de zăpadă din vârful dealului?“ Până într-o zi când ecoul le-a răspuns: „Nimeni! Cine a locuit a trăit acolo cu mult timp în urmă!“